

Kl. 14.40

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Hr. Jeppe Kofod som ordfører.

Jeppe Kofod (S):

Der var næppe mange danskere, der forud for folketingsvalget den 20. november 2001 havde gjort sig forestillinger om, at selv en ny VK-regering som en af deres første gerninger ville foreslå nedlæggelse af Det Danske Center for Menneskerettigheder og dermed nedlæggelse af en enestående, uafhængig, national og international institution til overvågning af menneskerettigheder, en institution, som har inspireret langt ud over den ganske verden.

Uanset at Venstre ikke på noget tidspunkt før eller i valgkampen havde dømt Det Danske Center for Menneskerettigheder til nedlæggelse, var forslaget en realitet ved regeringens udspil i januar 2002 til sanering af råd, nævn, udvalg og centre. Centeret skulle sammenlægges med DUPI, Center for Freds- og Konfliktforskning og Center for Udviklingsforskning. De facto en nedlæggelse af den nationale uafhængige menneskerettighedsinstitution i forhold til de såkaldte Paris-principper for nationale institutioners status.

Det kan derfor næppe komme bag på regeringen, at kritikken fra ind- og udland, fra de nordiske lande, fra søsterpartier til Det liberale Venstre, fra FN's højkommissær for menneskerettigheder, fra Venstres tidligere partileder og udenrigsminister osv. er haglet ned over statsministeren og regeringen. Danmark og regeringen havde lidt en stor troværdighedsskade. På intet tidspunkt før valget havde Venstre – heller ikke i partiets eget finanslovforslag fra august 2001 – foreslået centeret nedlagt.

Det ligner derfor set udefra unægtelig et knæfald for Dansk Folkeparti, der betragter menneskerettigheder – for at citere hr. Søren Krarup endnu en gang – som et terrorredskab. Lad mig derfor slå fast, at Socialdemokratiet er imod nedlæggelsen af Det Danske Center for Menneskerettigheder. Det vil i øvrigt være i direkte strid med, hvad vi har tilsluttet os i FN. Og hvis vi havde et flertal for det, ville vi hellere i dag end i morgen genoprette centeret.

Derfor har vi også tilbudt at komme regeringen til undsætning og sikre et flertal for Det Danske Center for Menneskerettigheder som en

uafhængig, national menneskerettighedsinstitution i overensstemmelse med Paris-principperne. At regeringen nu tilsyneladende har foretaget en kovending i sagen om Det Danske Center for Menneskerettigheder – vi kender ikke lovforslaget endnu – ved at opgive at nedlægge dette, er selvfølgelig positivt, hvis Paris-principperne fuldt og helt overholdes. Det indebærer selvfølgelig, at uafhængigheden ikke må antastes, og det er unægtelig ikke det, man får indtrykket af, når man hører Venstres ordfører fra talerstolen i dag.

Det betyder også, at man skal have samme vedtægter, man skal have et centerråd, samme bestyrelse, som egenhændigt kan udpege direktøren, og man skal selvfølgelig også have en bevilling, som man ikke kan intervenere i politisk. Om man så deler lokaler og forskningsinteresser i et nyt Center for Internationale Studier kan være fint nok, så længe centeret er uantastet.

Men tilbage står det forhold, at den nye borgerlige regering på det her område som på så mange andre har givet Danmark lidt mange ridser i lakken. Tilbage står, at regeringen har bragt Danmark i en dybt pinlig situation og skadet vores omdømme. Tilbage står et forløb, som er absurd. Både en politisk studehandel med Dansk Folkeparti, hvor man giver og tager, bl.a. ved nedlæggelse af Nævnet for Etnisk Ligestilling, og så tilsyneladende en debat om, hvorvidt et center skal leve op til sin egen rolle, nemlig at være med til at formulere også politiske meninger. Det står direkte i grundlaget for centeret, at man skal komme med politiske udmeldinger, man skal overvåge menneskerettigheder, man skal gå imod racediskrimination osv. i Danmark. Tilbage står et forløb, som alle, også folk i udlandet, har noteret et tilbageskridt for Danmark.

Vi vil selvfølgelig afvente regeringens lovforslag, men vi vil gerne sige her fra talerstolen, at det, vi har været vidne til her, skader Danmarks omdømme. Det er vi kede af. Vi synes, Danmark havde en enestående førerposition, hvad angik fremme af demokrati og menneskerettigheder, og vi synes, at regeringen havde alle muligheder – også andre i Folketinget – for at lave aftaler omkring centeret, men man valgte at lave en aftale med et parti, som grundlæggende går imod menneskerettigheder, i hvert fald i den form, som vi kender det, og som partiet Venstre gang på gang har tilsluttet sig også ved debatter her i salen.